

Fremsat den 29. marts 2023 af ældreministeren (Mette Kierkgaard)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om velfærdsaftaler på ældreområdet

(Justering af skriftlighedskravet og mulighed for forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice)

§ 1

I lov nr. 879 af 12. maj 2021 om velfærdsaftaler på ældreområdet foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Kommunalbestyrelsen kan ved mindre, begunstigende justeringer i hjælpen undlade at fremsende en ny skriftlig oplysning herom til borgeren.«

2. Efter § 9 indsættes:

»§ 9 a. Hvis kommunalbestyrelsen beslutter, at § 83, stk. 1, nr. 3, i lov om social service helt eller delvist ikke skal gælde, kan kommunalbestyrelsen opfylde sin forpligtelse efter § 9, stk. 1, for så vidt angår madservice, ved at stille et tilbud, der træder i stedet for madservice, til rådighed, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. § 9, stk. 2 og 3, finder ikke anvendelse for så vidt angår tilbud, der træder i stedet for madservice, hvis kommunalbestyrelsen har truffet en beslutning efter stk. 1.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse efter § 9, stk. 1, når en borger ikke kan forventes selv at kunne tilmelde sig et tilbud efter denne bestemmelses stk. 1, eller ikke ønsker at benytte et sådant tilbud. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde uanset denne bestemmelses stk. 2, opfylde de i § 9, stk. 2 og 3, anførte forpligtelser.

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen kan beslutte at begrænse tilbuddet efter stk. 1 ved fastsættelse af aldersgrænser.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2023.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget følger op på lov nr. 879 af 12. maj 2021 om velfærdsaftaler på ældreområdet (velfærdsaftaleloven), ved at imødekomme Viborg Kommunes ansøgning til Social-, Bolig- og Ældreministeriet om yderligere frihedsgrader.

Velfærdsaftaleloven understøtter tankegangen bag regeringens ambitioner om en omfattende frisættelse af den offentlige sektor, hvor der startes på ældreområdet. Velfærdsaftaler er en tillidsbaseret vej til at udvikle velfærden i den offentlige sektor. En velfærdsaftale indebærer, at kommunen og regeringen indgår en aftale om at frisætte kommunen, tilbud, ledere og medarbejdere fra lovgivning mod, at kommunen også frisætter sig fra lokal regulering.

Lovforslaget etablerer hjemmel til, at Langeland Kommune, Middelfart Kommune og Viborg Kommune ved mindre, begunstigende justeringer i hjælpen ikke længere vil være forpligtede til at sende en skriftlig oplysning til borgere. Kravene til skriftlighed i afgørelser om hjælp og støtte vil med lovændringen være i overensstemmelse med de krav, som generelt gælder for kommuner i medfør af § 89 i lov om social service, jf. lovebkendtgørelse nr. 170 af 24. januar 2022, som ændret ved § 41 i lov nr. 324 af 16. marts 2022 og § 2 i lov nr. 892 af 21. juni 2022 (serviceloven).

De tre kommuner vil desuden med lovforslaget få hjemmel til at give borgere mulighed for selv at tilmelde sig et tilbud, der træder i stedet for madservice. Det foreslås, at velfærdsaftalekommunerne derved kan undlade at træffe afgørelser om tilbud, der træder i stedet for madservice efter servicelovens § 83, stk. 1, nr. 3, og i stedet give borgere mulighed for selv at tilmelde sig det tilbud, der træder i stedet for madservice. Kommunalbestyrelsen skal dog fortsat træffe afgørelse efter velfærdsaftalelovens § 9, stk. 1, når en borger ikke kan forventes selv at kunne tilmelde sig et tilbud efter stk. 1 eller ikke ønsker at benytte et sådant tilbud.

Der er intet i lovforslaget, der vil svække borgerens frie valg.

2. Baggrund

Af Aftale om velfærdsaftaler på ældreområdet af 17. december 2020 fremgår, at Langeland Kommune, Middelfart Kommune og Viborg Kommune kan rejse konkrete ønsker om yderligere frihedsgrader, herunder frihedsgrader på andre ressortministeriers områder.

Viborg Kommune har pr. 1. april 2022 sendt Social-, Bolig- og Ældreministeriet en ansøgning om yderligere frisættelser fra lovgivning i forsøgsperioden. Der er bl.a. søgt om frisættelse fra velfærdsaftalelovens § 9, stk. 3, hvoraf det følger, at kommunalbestyrelsen skriftligt skal oplyse borgeren om, hvilken hjælp der er bevilget efter lovens § 9, stk. 1. Derud-

over er der søgt om frisættelse fra, at borgere skal ansøge om og visiteres til madservice, så borgere kan få mulighed for selv at bestille madservice. Disse to frisættelser kræver en ændring til velfærdsaftaleloven og foreslås derfor indført med dette lovforslag.

Viborg Kommunes ansøgninger om yderligere frihedsgrader vurderes af ministeriet at afspejle kommunens arbejde med at skabe lettere og smidigere arbejdsgange og sagsbehandling uden unødigt bureaukrati. Dette vil komme de ældre til gode, hvilket er i overensstemmelse med formålet med velfærdsaftalerne på ældreområdet.

Det fremgår af Viborg Kommunes ansøgning, at kommunen vil sikre, at borgerne fortsat får den hjælp, som de har brug for, samt at der ikke vil være borgere, som stilles ringere som følge af frisættelsen.

Det foreslås at imødekomme Viborg Kommunes ansøgning om yderligere frihedsgrader fra velfærdsaftaleloven med de i lovforslagets § 1 foreslåede ændringer.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Fjernelse af skærpet krav om skriftlig meddelelse af, hvilken hjælp der er bevilget

3.1.1. Gældende ret

Efter servicelovens § 89 skal kommunalbestyrelsen oplyse ansøgeren skriftligt om, hvilken hjælp der er bevilget efter kapitel 16 i serviceloven. Kommunalbestyrelsen kan ved mindre, begunstigende justeringer i hjælpen undlade at fremsende en ny skriftlig oplysning herom til borgeren.

Efter § 22, § 23, stk. 1, og § 25 i forvaltningsloven, jf. lovebkendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014, som ændret ved § 2 i lov nr. 503 af 23. maj 2018, kan den, der har fået en afgørelse meddelt mundtligt, forlange at få en skriftlig begrundelse for afgørelsen, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. En begæring herom skal fremsættes over for myndigheden inden 14 dage efter, at parten har modtaget underretning om afgørelsen.

Efter § 9, stk. 3, i velfærdsaftaleloven skal kommunalbestyrelsen altid oplyse ansøgeren skriftligt om, hvilken hjælp der er bevilget efter § 9, stk. 1, i velfærdsaftaleloven. Det betyder, at Langeland Kommune, Middelfart Kommune og Viborg Kommune også ved afgørelser, hvor borgeren opnår fuldt ud medhold, og ved afgørelser, hvor der er tale om mindre, begunstigende justeringer, skal oplyse borgeren skriftligt om, hvilken hjælp der er bevilget. Dette sikrer, at borgeren har mulighed for at vurdere, om borgeren er enig i, at borgeren har fået fuldt ud medhold.

3.1.2. Social-, Bolig- og Ældreministeriets overvejelser

Det skærpede krav til skriftlig meddelelse, om hvilken hjælp

der er bevilget, som gælder for Langeland Kommune, Middelfart Kommune og Viborg Kommune, er indført for, at borgeren og pårørende ved, hvilken hjælp der er bevilget og for at sikre, at borgeren har mulighed for at vurdere, om borgeren er enig i, at borgeren har fået fuldt ud medhold. På baggrund af de erfaringer, som Langeland Kommune, Middelfart Kommune og Viborg Kommune har gjort sig indtil nu med velfærdsaftaleloven, er det vurderingen, at det skærpede krav om skriftlighed i afgørelser ikke er proportionalt med den administrative opgave, som det pålægger kommunerne. Det skal særligt ses i lyset af, at formålet med velfærdsaftalerne er at frisætte kommunerne fra unødigt bureaukrati, regler og krav, for at kommunerne i stedet kan prioritere ressourcerne på en bedre borgernær velfærd.

3.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det skærpede krav til, at kommunerne skal meddele alle afgørelser om hjælp skriftligt, bortfalder, sådan at de tre kommuner, der har indgået en velfærdsaftale på ældreområdet, vil skulle meddele afgørelser om hjælp og støtte efter § 9, stk. 1, i velfærdsaftaleloven efter samme regler, som gælder for alle landets kommuner efter § 89 i serviceloven.

Den foreslåede ordning vil medføre, at de tre kommuner, der har indgået velfærdsaftaler på ældreområdet, ved mindre, begunstigende justeringer i hjælpen vil kunne undlade at fremsende en ny skriftlig oplysning herom til borgeren. Kravet om skriftlighed i afgørelser om hjælp og støtte vil således svare til kravet, som gælder for andre kommuner efter serviceloven.

Ved mindre, begunstigende justeringer forstås mindre justeringer i hjælpen, som udelukkende er begunstigende i form af tildeling af mere hjælp. I tilfælde, hvor dele af borgerens hjælp også nedjusteres, vil den foreslåede bestemmelse ikke finde anvendelse, og borgeren vil i så fald skulle have en skriftlig afgørelse.

Når det vurderes, om en ændring af hjælpen til en borger er en mindre, begunstigende justering, bør der bl.a. lægges vægt på, hvilken betydning ændringen har for den enkelte borger. Det vil f.eks. kunne indgå i vurderingen af, hvorvidt en justering er mindre, om der er tale om en ydelse af samme art eller om tildeling af en helt ny ydelse. Hvis der er tale om tildeling af en anden form for ydelse, vil myndigheden skulle fremsende skriftlig oplysning om dette til borgeren. Ligger den nye ydelse derimod i naturlig forlængelse af den hjælp, der allerede gives, vil der efter en konkret vurdering kunne være tale om en mindre justering, der ikke medfører krav om en skriftlig oplysning.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

3.2. Mulighed for forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice

3.2.1. Gældende ret

Efter servicelovens § 1, stk. 3, bygger den hjælp, der ydes efter serviceloven, på den enkeltes ansvar for sig selv og sin familie. Hjælpen tilrettelægges på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkeltes behov og forudsætninger og i samarbejde med den enkelte. Afgørelser efter loven træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn.

Yderligere fastslår servicelovens § 81, stk. 1, at formålet med at yde støtte efter serviceloven til voksne med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller med særlige sociale problemer er at sikre, at den enkelte får en sammenhængende og helhedsorienteret indsats, der modsvarer den enkeltes behov. Støtten skal ydes med det formål at styrke den enkeltes egne muligheder og eget ansvar for at udvikle sig og udnytte egne potentialer, i det omfang det er muligt for den enkelte.

Disse grundlæggende formålsbestemmelser er også gældende for de tre kommuner, som er omfattet af den gældende velfærdsaftalelov. Det fremgår således af § 9, stk. 1, i velfærdsaftaleloven, at hvis kommunalbestyrelsen beslutter, at § 83, stk. 1, 3 og 5, § 83 a, § 84, stk. 1, eller § 86 i serviceloven helt eller delvist ikke skal gælde, skal kommunalbestyrelsen fortsat tilbyde borgeren den hjælp, borgeren har behov for i forhold til borgerens nedsatte fysiske eller psykiske funktionsevne eller særlige sociale problemer. Det fremgår af § 9, stk. 2, at denne hjælp skal ydes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkeltes behov og forudsætninger og i samarbejde med den enkelte.

Såvel i de tre kommuner, der er omfattede af velfærdsaftaleloven, som i de resterende af landets kommuner, skal kommunen således visitere borgerne til ydelser, som bl.a. praktisk hjælp, personlig pleje og madservice eller tilbud, der træder i stedet for disse, ved at foretage en konkret og individuel vurdering af den enkeltes behov. På den baggrund træffer kommunen en afgørelse. Borgerne kan dermed ikke selv tilmelde sig ydelser.

3.2.2. Social-, Bolig- og Ældreministeriets overvejelser

Viborg Kommune beskriver i sin ansøgning, at ønsket om en fravigelse er begrundet i at ville lave forsøg med, at borgere kan visitere sig selv til madservice ved at tilmelde sig på en hjemmeside med henblik på at lette administrationen i visitationen. Ved at frisætte Langeland Kommune, Middelfart Kommune og Viborg Kommune fra § 9, stk. 2, i velfærdsaftaleloven, ift. tilbud, der træder i stedet for madservice, vil kommunerne få frihed fra at skulle træffe afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkeltes behov.

Det er Social-, Bolig- og Ældreministeriets vurdering, at en imødekomme af ønsket om at kunne lave forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice, understøtter velfærdsaftalelovens formål om at skabe større lokalt handlerum og udvikle velfærden. Det giver derfor også mening at give velfærds kommunerne på ældreområdet mulighed herfor.

Det er yderligere ministeriets vurdering, at det er væsentligt, at muligheden for forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice ikke forringer borgernes mulighed for at modtage den hjælp og støtte, som de har behov for, og at kommunalbestyrelsen derfor fortsat skal være forpligtet til at sikre, at borgere, som ikke selv vil kunne tilmelde sig ydelsen, der træder i stedet for madservice, også modtager tilbuddet.

3.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der skabes hjemmel i velfærdsaftaleloven til, at de tre kommuner, der er omfattet af velfærdsaftaleloven, kan stille et tilbud, der træder i stedet for madservice efter servicelovens § 83, stk. 1, nr. 3, til rådighed for alle borgere omfattet af velfærdsaftaleloven.

Det foreslås, at velfærdsaftalekommunerne derved vil kunne undlade at foretage en konkret og individuel vurdering af behovet for et tilbud, der træder i stedet for madservice efter servicelovens § 83, stk. 1, nr. 3, og i stedet give borgere mulighed for selv at tilmelde sig det tilbud, der træder i stedet for madservice. Dette medfører et fravalg af det skøn, som kommunerne ellers er forpligtede til at foretage i sagsbehandlingen på ældreområdet. Da kommunalbestyrelsen ikke træffer en forvaltningsretlig afgørelse ved selvvisitation, gælder der ikke krav om, at kommunerne skal oplyse borgeren skriftligt om den bevilgede hjælp. Endvidere vil forvaltningslovens krav om bl.a. partshøring og begrundelsespligt ikke finde anvendelse.

Forslaget vil medføre, at borgere selv vil kunne tilmelde sig tilbuddet uden ansøgning og uden kommunalbestyrelsens vurdering. Dette vil spare administrativt arbejde i kommunerne og lette borgernes tilgang til ydelsen.

Kommunerne vil eksempelvis kunne stille tilbuddet til rådighed via en digital selvbetjeningsløsning. Brugen af selvvisitation vil kræve øget opmærksomhed på kommunens vejledningsforpligtelse. Dette gælder ikke mindst, hvis kommunen anvender en digital selvbetjeningsløsning.

Kommunalbestyrelsen bør være opmærksom på at yde den fornødne vejledning til borgerne både om selve tilbuddet, men også om hvordan man som borger foretager tilmelding. Det bemærkes i denne forbindelse, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse efter § 9 stk. 1, når en borger ikke kan forventes selv at kunne tilmelde sig et tilbud efter stk. 1 eller ikke ønsker at benytte et sådant tilbud.

For at sikre hjælp til de borgere, der ikke kan forventes selv at kunne tilmelde sig et tilbud eller ikke ønsker at benytte tilbuddet, foreslås det, at kommunalbestyrelsen skal være forpligtet til at foretage en konkret og individuel vurdering af disse borgeres behov for et tilbud, der træder i stedet for madservice efter serviceloven og bevilge dette tilbud. For denne gruppe vil der være tale om, at § 9, stk. 2 og 3, finder anvendelse, og kommunen vil derfor skulle træffe en afgørelse, og forvaltningslovens regler vil derfor finde

anvendelse. Det foreslås også, at kommunalbestyrelsen skal oplyse disse borgere skriftligt om den bevilgede hjælp.

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen ikke vil kunne undlade at yde hjælp efter den i lovforslagets § 1, nr. 2, foreslåede § 9 a, stk. 1, i velfærdsaftaleloven til borgere, som enten ikke er bekendt med tilbuddet, som ikke er i stand til at tilmelde sig eller ikke ønsker at benytte sig af tilbuddet. Kommunen vil i den forbindelse skulle være opmærksom på, at især ældre borgere kan have udfordringer ved anvendelse af digitale løsninger, ligesom nogle kan være fritaget fra anvendelse af digital post fra det offentlige. Kommunen kan eksempelvis blive gjort opmærksom på borgerens udfordringer i forhold til digitale løsninger i forbindelse med forebyggende hjemmebesøg og henvendelser fra pårørende m.v.

Det foreslås endvidere, at kommunalbestyrelsen kan beslutte at begrænse tilbuddet om selvvisitation ved at fastsætte aldersgrænser. Såfremt kommunen har fastsat en aldersgrænse, vil kommunen – for så vidt angår de borgere, som derved ikke omfattes af tilbuddet om selvvisitation – fortsat skulle anvende de almindelige regler i velfærdsaftaleloven, hvorefter kommunen på baggrund af en konkret og individuel vurdering af borgerens behov skal bevilge borgeren den hjælp, der er brug for, ligesom kommunen skal give borgeren skriftlig oplysning om det bevilgede. For denne gruppe vil der være tale om, at kommunen træffer en afgørelse, og forvaltningslovens regler vil derfor finde anvendelse.

Muligheden for at sætte en aldersgrænse skal imødegå, at alle borgere, som ikke modtager de specialiserede ydelser, som er nævnt i § 8, stk. 2, i velfærdsaftaleloven umiddelbart vil kunne tilmelde sig den tilbudte ordning. Kommunen vil eksempelvis kunne begrænse tilbuddet til kun at gælde for ældre borgere over en vis alder.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslagets økonomiske konsekvenser for kommunerne beror på, i hvilket omfang de udvalgte kommuner gør brug af lovforslagets mulighed for at fravige lovgivning på ældreområdet. Eventuelle mer- eller mindreudgifter som følge af muligheden for at fravige lovgivning på ældreområdet afholdes af den enkelte kommune. Da de omfattede kommuner er sat fri af statslig regulering med henblik på at skabe øget kvalitet og plads til faglighed i velfærden på ældreområdet, antages lovforslaget ikke i væsentligt omfang at indebære negative økonomiske konsekvenser for kommunerne.

Lovforslaget har ikke økonomiske konsekvenser for staten og regionerne.

Det er endvidere Social-, Bolig- og Ældreministeriets vurdering, at lovforslaget overholder de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning.

Med særlig relevans for vurderingen heraf er forslaget om at give kommunerne mulighed for at stille forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice, til rådighed for alle borgere omfattet af loven, således at borgere uden ansøgning selv vil kunne tilmelde sig ydelsen, f.eks. via en digital selvbetjeningsløsning. Forslaget indebærer dermed mulighed for forsøg med selvvisitation (Princip 2: Digital kommunikation).

Forslaget ændrer ikke på, hvorvidt borgere og andre kan kommunikere digitalt med kommunerne. Der er med forslaget taget højde for, at især ældre borgere kan have digitale udfordringer, hvilket er særligt relevant i forhold til eventuel anvendelse af en digital selvbetjeningsløsning på kommunens hjemmeside. For at sikre hjælp til de borgere, der ikke kan forventes selv at kunne tilmelde sig eller ikke ønsker at benytte sig af et tilbud, der træder i stedet for madservice, forpligtes kommunerne til at træffe en afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af disse borgeres behov for hjælpen, ligesom kommunerne forpligtes til at oplyse disse borgere skriftligt om den bevilgede hjælp. Kommunerne vil derfor ikke kunne afvise at yde hjælpen til borgere, som ikke er i stand til at kommunikere digitalt.

Forslaget understøtter desuden, at der kan ske en automatisk sagsbehandling inden for gældende lovgivning på ældreområdet. Forslaget om at give mulighed for forsøg med selvvisitation til et tilbud, der træder i stedet for madservice, medfører et fravalg af det skøn, som kommunerne ellers er forpligtede til at foretage i sagsbehandlingen på ældreområdet. Når borgerne gives mulighed for selv at visitere sig til et tilbud, f.eks. ved digital tilmelding, frigøres der tid og ressourcer i kommunerne til varetagelsen af mere komplekse sagstyper, hvor der er et større behov for det fagprofessionelle skøn (Princip 3: Muliggør automatisk sagsbehandling).

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslagets administrative konsekvenser for borgerne i de kommuner, der foreslås omfattet af velfærdsaftaleloven beror på, i hvilket omfang de udvalgte kommuner gør brug af lovforslagets mulighed for at fravige velfærdsaftalelovens krav om skriftlighed og mulighed for forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice.

Det forventes dog, at lovforslaget har positive konsekvenser for borgerne i de kommuner, der foreslås omfattet af velfærdsaftaleloven, idet det grundlæggende mål med velfærdsaftalerne og den tilknyttede yderligere frihed fra lovgivning og kommunal regulering m.v. er at give kommunen, tilbud, ledere og medarbejdere mulighed for at kunne gentænke tilrettelæggelsen af indsatserne og med udgangspunkt i lokale

ønsker og behov samt medarbejdernes faglighed at skabe de bedst mulige tilbud til gavn for kommunens borgere.

Med muligheden for at lave forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice, vil borgerne i Langeland Kommune, Middelfart Kommune og Viborg Kommune få mulighed for selv at vurdere, hvorvidt de har behov for et tilbud, der træder i stedet for madservice, hvilket kan give mere frihed for den enkelte borger. Samtidig har kommunen pligt til at sikre, at de borgere, der ikke har mulighed for eller lyst til at anvende selvbetjeningsløsningen, fortsat får hjælp.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 27. februar 2023 til den 27. marts 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Alzheimerforeningen, Ankestyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, BL - Danmarks Almene Boliger, Børne- og Undervisningsministeriet, Center for Sund Aldring – KU, Dansk Erhverv, Dansk Handicap Forbund, Dansk Industri, Dansk Sygeplejeråd, Danske Diakonhjem, Danske Fysioterapeuter, Danske Handicaporganisationer (DH), Danske Regioner, Danske Seniorer, Danske SOSU-skoler & Danske SOSU-skolerne – Bestyrelserne, Danske Ældreråd, Datatilsynet, De sammenvirkende Menighedsplejere, DemensKoordinatorer i Danmark, Det Centrale Handicapråd, Digitaliseringsstyrelsen, Domstolsstyrelsen, EGV, Ergoterapeutforeningen, Erhvervsministeriet, Faglige Seniorer, Finansministeriet, FOA – Fag og Arbejde, Foreningen af Kommunale Social-, Sundheds- og Arbejdsmarkedschefer i Danmark (FDS), Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), HK Kommunal, Institut for Menneskerettigheder, Justitsministeriet, KL, Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte (KTO), Kost & Ernæringsforbundet, Langeland Kommune, LO's Faglige Seniorer, Lægeforeningen, Middelfart Kommune, National Videnscenter for Demens, OK-Fonden, PLO, Pårørendegruppen for svage ældre, Selveje Danmark, Socialpædagogernes Landsforbundet, SUFO (Landsforeningen for ansatte i sundhedsfremmende og forebyggende hjemmebesøg), Sundhedsstyrelsen, Viborg Kommune, VIVE, Ældre Sagen.

II. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Eventuelle mindreudgifter tilfalder kommunerne.	Eventuelle merudgifter afholdes af kommunerne.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslagets konsekvenser afhænger af, hvorvidt de kommuner, der foreslås omfattet af velfærdsaftaleloven, gør brug af lovforslagets mulighed for at fravige krav om skriftlighed og lave forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice. Det er formålet med lovforslaget, at kommunerne skal bruge frisættelsen til at løse opgaverne på ældreområdet mere effektivt og dermed frigive ressourcer, som de kan anvende til kernevelfærden.	Da formålet med lovforslaget er at give kommunerne frihed til at fravige krav om skriftlighed og lave forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice, vil det give plads til at kommunerne løse deres opgaver mere effektivt, hvorfor implementeringskonsekvenserne forventes at modsvares af tids- og ressource-besparelser i form af mere effektive arbejdsgange.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslagets administrative konsekvenser for borgerne afhænger af, hvorvidt de udvalgte kommuner gør brug af lovforslagets mulighed for at fravige krav om skriftlighed og lave forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice.	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter § 89 i serviceloven skal kommunalbestyrelsen oplyse ansøgeren skriftligt om, hvilken hjælp der er bevilget efter kapitel 16 i serviceloven. Kommunalbestyrelsen kan dog ved mindre, begunstigende justeringer i hjælpen undlade at fremsende en ny skriftlig oplysning herom til borgeren.

Det fremgår af § 9, stk. 3, i velfærdsaftaleloven, at kommunalbestyrelsen skal oplyse borgeren skriftligt om, hvilken hjælp der er bevilget efter § 9, stk. 1, i velfærdsaftaleloven.

Efter § 9, stk. 3, er kommunalbestyrelsen forpligtet til at sende en skriftlig meddelelse om, hvilken hjælp der er bevilget efter regler udstedt i medfør af § 9, stk. 1. Det betyder, at også ved afgørelser, hvor borgeren opnår fuldt ud medhold,

og der er tale om en mindre justering, skal borgeren oplyses skriftligt om, hvilken hjælp der er bevilget.

Efter § 22, § 23, stk. 1, og § 25 i forvaltningsloven kan den, der har fået en afgørelse meddelt mundtligt forlange at få en skriftlig begrundelse for afgørelsen, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. En begæring herom skal fremsættes over for myndigheden inden 14 dage efter, at parten har modtaget underretning om afgørelsen.

Efter en almindelig uskreven retsgrundsætning kan en forvaltningsmyndighed ikke uden videre tilbagekalde en afgørelse, som adressaten ønsker at fastholde, og som er begunstigende. Forvaltningsmyndigheden har dog under visse omstændigheder ret til at tilbagekalde sine gyldige afgørelser. Hvorvidt der i det konkrete tilfælde er hjemmel til at tilbagekalde til ugunst for adressaten, beror på en afvejning af hensynet til adressatens berettigede forventninger på den ene side og hensynet til de modstående – normalt offentlige – interesser i at få ophævet den oprindelige afgørelse på den anden side. Adressatens berettigede forventninger står for-

holdsvis stærkt i denne sammenhæng. Der gælder et grundlæggende krav til myndigheden om, at den kan anføre en relevant (saglig) grund for at tilbagekalde en forvaltningsakt.

Det foreslås, at det som 2. pkt. i § 9, stk. 3, i velfærdsaftaleloven indsættes, at kommunalbestyrelsen ved mindre, begunstigende justeringer i hjælpen kan undlade at fremsende en ny skriftlig oplysning herom til borgeren.

Den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 3, 2. pkt., vil medføre, at kommunalbestyrelserne i Langeland Kommune, Middelfart Kommune og Viborg Kommune ikke vil være forpligtede til at sende en skriftlig meddelelse til borgeren, hvis der træffes afgørelse om mindre, begunstigende justeringer i den hjælp og støtte, som borgeren modtager. Kravene til skriftlighed i afgørelser om hjælp og støtte vil således svare til de krav, som gælder for alle andre kommuner, jf. § 89 i serviceloven.

Ved mindre, begunstigende justeringer forstås mindre justeringer i hjælpen, som udelukkende er begunstigende i form af tildeling af mere hjælp, og hvor borgeren får fuldt ud medhold. I tilfælde, hvor dele af borgerens hjælp også nedjusteres og i tilfælde, hvor borgeren ikke får fuldt ud medhold, dvs. at borgeren ønsker mere hjælp end, der bevilges, vil bestemmelsen ikke finde anvendelse, og borgeren vil i så fald skulle have en skriftlig afgørelse.

Når det vurderes, om en ændring af hjælpen til en borger er en mindre, begunstigende tilpasning, bør der bl.a. lægges vægt på, hvilken betydning ændringen vil have for den enkelte borger. Det vil f.eks. kunne indgå i vurderingen af, hvorvidt en tilpasning er mindre, om der er tale om en ydelse af samme art eller om tildeling af en helt ny ydelse. Hvis der er tale om tildeling af en anden form for ydelse, bør myndigheden fremsende skriftlig oplysning om dette til borgeren. Ligger den nye ydelse derimod i naturlig forlængelse af den hjælp, der allerede gives, vil der efter en konkret vurdering kunne være tale om en mindre tilpasning, der ikke medfører krav om en skriftlig oplysning.

Det vil være væsentligt, at vurderingen af om der er tale om en mindre, begunstigende tilpasning af hjælpen, tager afsæt i den seneste skriftlige oplysning, som kommunen har givet borgeren om, hvilken hjælp der er bevilget. Hvis der har været foretaget en række mindre, begunstigende justeringer af hjælpen, uden at der er fremsendt en ny skriftlig oplysning til borgeren, må det vurderes konkret, om der ved en yderligere tilpasning af hjælpen, der isoleret set er både mindre og begunstigende, samlet set er foretaget så væsentlige ændringer, at der vil skulle gives borgeren skriftlig oplysning om den samlede tildelte hjælp.

Generelt skal myndigheden efter almindelige forvaltningsretlige regler notere alle, herunder mindre, begunstigende tilpasninger af den tildelte hjælp og støtte i borgerens sagsakter. Det følger af offentlighedslovens § 12 stk. 2, at en myndighed m.v. skal i sager, hvor der vil blive truffet en afgørelse, endvidere snarest muligt tage notat om væsentlige

sagsekspeditionsskridt, der ikke i øvrigt fremgår af sagens dokumenter. Hvis dette ikke sker, vil det ikke efterfølgende med tilstrækkelig sikkerhed kunne fastslås, hvad indholdet af den meddelte afgørelse er.

Herudover fremgår det af forvaltningslovens § 9, stk. 1, om retten til aktindsigt, at en part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter. Borgeren vil således til enhver tid kunne gøre krav på oplysning om den samlede hjælp, der er bevilget.

Da den foreslåede bestemmelse alene omhandler mindre, begunstigende justeringer, som samtidig giver borgeren fuldt ud medhold, kan borgeren derfor ikke forlange at få en skriftlig begrundelse for den mundtligt meddelte afgørelse i medfør af forvaltningslovens § 23.

I de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen meddeler helt eller delvist afslag på hjælp, vil det i øvrigt følge af forvaltningslovens § 22, at en afgørelse, der meddeles skriftligt, skal begrundes, medmindre ansøgeren får fuldt ud medhold. Samtidig vil afgørelser, der meddeles skriftligt, og som kan påklages til anden forvaltningsmyndighed, skulle være ledsaget af en klagevejledning, jf. forvaltningslovens § 25.

Formålet med den foreslåede ændring er at undgå unødige bureaukratiske krav til forvaltning af ældreområdet for de kommuner, der er omfattet af velfærdsaftaleloven, og give dem så stor frihed som muligt til at tilrettelægge organisationen og leveringen af hjælp og støtte efter lokale forhold for dermed at skabe kvalitet og nærhed for borgerne. Baggrunden for ændringen er således, at kravene om skriftlig meddelelse af afgørelser om hjælp og støtte efter velfærdsaftaleloven ikke bør være strengere end de krav, som stilles til landets øvrige kommuner efter serviceloven.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 3.2.3.

Til nr. 2

Det fremgår af servicelovens § 1, stk. 3, at hjælpen efter serviceloven bygger på den enkeltes ansvar for sig selv og sin familie og på den enkeltes ansvar for at udvikle sig og udnytte egne potentialer, i det omfang det er muligt for den enkelte. Hjælpen tilrettelægges på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkelte persons behov og forudsætninger og i samarbejde med den enkelte. Afgørelse efter loven træffes på baggrund af faglige og økonomiske hensyn.

Af servicelovens § 81 fremgår, at formålet med at yde støtte efter serviceloven til voksne med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller med særlige sociale problemer er at sikre, at den enkelte får en sammenhængende og helhedsorienteret indsats, der modsvarer den enkeltes behov. Støtten skal ydes med det formål at styrke den enkeltes egne muligheder og eget ansvar for at udvikle sig og udnytte egne potentialer, i det omfang det er muligt for den enkelte. Desuden er

formålet at medvirke til at sikre, at den enkelte kan fastholde sit aktuelle funktionsniveau og at yde kompensation, omsorg og pleje.

Af velfærdsaftalelovens § 9, stk. 1, fremgår det, at hvis kommunalbestyrelsen beslutter, at § 83, stk. 1, 3 og 5, § 83 a, § 84, stk. 1, eller § 86 i serviceloven helt eller delvist ikke skal gælde, skal kommunalbestyrelsen fortsat tilbyde borgeren den hjælp, borgeren har behov for i forhold til borgerens nedsatte fysiske eller psykiske funktionsevne eller særlige sociale problemer. Det fremgår af § 9, stk. 2, i velfærdsaftaleloven, at hjælpen efter § 9, stk. 1, skal ydes på baggrund af en konkret og individuel vurdering i forhold til den enkeltes behov og forudsætninger og i samarbejde med den enkelte. Det er således efter gældende ret ikke muligt at stille hjælp til rådighed som et tilbud, som borgeren selv visiterer sig til.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse som § 9 a, stk. 1, hvorefter kommunalbestyrelsen, hvis denne beslutter, at § 83, stk. 1, nr. 3, i serviceloven om madservice helt eller delvist ikke skal gælde, kan træffe beslutning om at opfylde sin forpligtelse efter § 9, stk. 1, i velfærdsaftaleloven, for så vidt angår madservice, ved at stille et tilbud, der træder i stedet for madservice, til rådighed for alle borgere.

Det følger af § 8, stk. 2 og 3, i velfærdsaftaleloven, at kommunalbestyrelsen ikke kan fravige serviceloven og friplejeboligloven, for så vidt angår borgere, der modtager hjælp efter §§ 85, 95-100, 103, 104, 107, 108, 114 eller 118 i serviceloven og/eller borgere, der benytter deres ret efter § 3 i friplejeboligloven til frit at vælge at indgå lejeaftale med en friplejeboligleverandør om en plejebolig eller en lignende boligform, der er beliggende i en anden kommune. Denne gruppe borgere vil derfor heller ikke være omfattet af den foreslåede bestemmelse.

1. pkt. i den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Langeland Kommune, Middelfart Kommune og Viborg Kommune uden indledende visitation af den enkelte borger vil kunne stille et tilbud, der træder i stedet for madservice, til rådighed for alle borgere.

Efter den foreslåede bestemmelses 2. pkt. træffer kommunalbestyrelsen ikke afgørelser om tilbud efter bestemmelsen. Beslutter kommunalbestyrelsen at stille et tilbud, der træder i stedet for madservice, til rådighed for alle borgere, vil forvaltningsloven ikke finde anvendelse, da der ikke vil være tale om en afgørelse.

Det foreslås med § 9 a, stk. 2, at hvis kommunalbestyrelsen har truffet en beslutning efter den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 1, vil § 9, stk. 2 og 3, ikke finde anvendelse, for så vidt angår tilbud, der træder i stedet for madservice.

Bestemmelsen vil medføre, at kommunerne, der er omfattet af velfærdsaftaleloven, vil kunne undlade at foretage en konkret og individuel vurdering af behovet for et tilbud, der træder i stedet for madservice efter servicelovens § 83, stk.

1, nr. 3, og i stedet lade alle borgere tilmelde sig dette tilbud selv.

Forslaget vil dermed muliggøre forsøg med selvvisitation til et tilbud, der træder i stedet for madservice, idet borgere uden ansøgning selv vil kunne tilmelde sig ydelsen, f.eks. via en digital selvbetjeningsløsning på kommunens hjemmeside.

Kommunalbestyrelsen bør i den forbindelse være opmærksom på at yde den fornødne vejledning til borgerne, både om selve tilbuddet, men også om hvordan man som borger foretager tilmelding. Det bemærkes i denne forbindelse, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse efter § 9 stk. 1, når en borger ikke kan forventes selv at kunne tilmelde sig et tilbud efter stk. 1 eller ikke ønsker at benytte et sådant tilbud.

Bestemmelsen vil endvidere medføre, at kommunalbestyrelsen ikke vil være forpligtet til at give borgeren skriftlig oplysning om den bevilgede ydelse på baggrund af borgerens tilmelding.

Bestemmelsen vil desuden medføre, at kommunen ikke forud for borgerens selvvisitation til ydelsen vil skulle foretage en vurdering af, om borgeren er i personkredsen for praktisk støtte til madlavning i hjemmet. De borgere, der ønsker at ansøge kommunen om praktisk støtte til madlavning i hjemmet, vil efter forslaget fortsat have mulighed for at modtage en afgørelse herom på baggrund af kommunens konkrete og individuelle vurdering af behovet.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 1, betyder, at alle kommunens borgere, vil have mulighed for at visitere sig til ydelsen, bortset fra de borgere, som modtager en ydelse målrettet personer med et handicap efter servicelovens §§ 85, 95-100, 103, 104, 107, 108, 114 eller 118. Endvidere bemærkes, at kommunen efter den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, i velfærdsaftaleloven vil have mulighed for at beslutte at begrænse tilbuddet efter den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 1, ved fastsættelse af aldersgrænser. Det er ministeriets vurdering, at der ikke herved foreligger usaglig forskelsbehandling af personer med handicap, da denne gruppe har et specialiseret behov for en samlet helhedsorienteret indsats. Et sådant behov vil ikke i fornødent omfang kunne tilgodeses ved en selvvisitationsordning.

Det foreslås med § 9 a, stk. 3, at kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse efter § 9, stk. 1, når en borger ikke kan forventes selv at kunne tilmelde sig et tilbud efter den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 1 eller ikke ønsker at benytte et sådant tilbud. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde uanset den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 2, opfylde de i § 9, stk. 2 og 3, anførte forpligtelser.

I forbindelse med forsøg efter den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 1, må kommunalbestyrelsen være særligt opmærksom på borgere, som ikke selv er i stand til at tilmelde sig tilbuddet.

For at sikre hjælp til de borgere, der ikke kan forventes selv at kunne tilmelde sig kommunens tilbud eller ikke ønsker at benytte det, foreslås det, at kommunalbestyrelsen forpligtes til at træffe en afgørelse på baggrund af en konkret og individuel vurdering af disse borgeres behov for et tilbud, der træder i stedet for madservice, ligesom det foreslås, at kommunalbestyrelsen skal oplyse disse borgere skriftligt om den bevilgede hjælp.

Kommunalbestyrelsen vil derfor ikke kunne afvise at yde hjælpen til borgere, som ikke er i stand til selv at tilmelde sig eller som ikke ønsker at tilmelde sig. Kommunalbestyrelsen vil i den forbindelse også skulle være opmærksom på, at især ældre borgere kan have udfordringer ved anvendelse af digitale selvbetjeningsløsninger.

I vurderingen af hvorvidt borgeren er i stand til at selv at tilmelde sig, vil det eksempelvis kunne indgå, at borgeren er fritaget for anvendelse af digital post fra det offentlige. Også mere generelle overvejelser om borgerens personlige og helbredsmæssige forhold bør indgå i vurderingen, f.eks. om borgerens fysiske og mentale ressourcer, evne til egenomsorg samt netværk. Kommunen kan eksempelvis blive gjort opmærksom på borgerens udfordringer i forhold til digitale løsninger i forbindelse med forebyggende hjemmebesøg og henvendelser fra pårørende m.v.

Der ligger derfor i den foreslåede bestemmelse endvidere en forpligtelse for kommunalbestyrelsen til at være opsøgende i forhold til at yde den nødvendige hjælp til borgerne og foretage sædvanlig sagsoplysning i den henseende.

Det foreslås med § 9 a, stk. 4, at kommunalbestyrelsen kan beslutte at begrænse tilbuddet efter den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 1, ved fastsættelse af aldersgrænser.

Hvis kommunalbestyrelsen har fastsat en aldersgrænse, finder § 9, stk. 2 og 3, fortsat anvendelse for personer, der grundet aldersgrænsen ikke omfattes af tilbuddet.

Bestemmelsen gør den potentielle målgruppe for ydelsen bred, når ydelsesmodtagerne ikke begrænses af kommunens

konkrete og individuelle vurdering af behovet. Vælger kommunalbestyrelsen at fastsætte en eller flere aldersgrænser i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 4, vil kommunen derved have mulighed for at målrette ydelsen til eksempelvis ældre borgere, eller til den aldersgruppe, som erfaringsmæssigt er modtagere af madservice i kommunen. Der vil således være mulighed for at fastsætte såvel en øvre som en nedre aldersgrænse.

Såfremt kommunalbestyrelsen har fastsat en aldersgrænse, vil den være forpligtet til at foretage en konkret og individuel vurdering af borgerens behov for hjælp for borgere, der grundet aldersgrænsen ikke omfattes af tilbuddet. Det er alene muligheden for selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice, som vil kunne aldersbegrænses.

Formålet med forslaget til § 9 a er at give kommunalbestyrelserne mulighed for at lave forsøg med selvvisitation til et tilbud, der træder i stedet for madservice, ved at borgeren selv vil kunne tilmelde sig på en hjemmeside med henblik på at mindske det administrative arbejde i visitationen. Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at Social-, Bolig- og Ældreministeriet har modtaget en ansøgning fra Viborg Kommune med ønske om at fravige § 9, stk. 2, i velfærdsaftaleloven, der fastslår, at kommunen skal træffe afgørelse om hjælp og støtte på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkeltes behov, netop med henblik på at etablere forsøg med selvvisitation til tilbud, der træder i stedet for madservice.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 3.3.3.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2023.

Dette vil indebære, at Langeland, Middelfart og Viborg Kommuner først vil kunne gennemføre forsøg efter de i dette lovforslag foreslåede bestemmelser fra den 1. juli 2023.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov nr. 879 af 12. maj 2021 om velfærdsaftaler på ældreområdet foretages følgende ændringer:

§ 9. Hvis kommunalbestyrelsen beslutter, at § 83, stk. 1, 3 og 5, § 83 a, § 84, stk. 1, eller § 86 i lov om social service helt eller delvis ikke skal gælde, skal kommunalbestyrelsen fortsat tilbyde borgeren den hjælp, borgeren har behov for i forhold til borgerens nedsatte fysiske eller psykiske funktionsevne eller særlige sociale problemer.

Stk. 2. Hjælp efter stk. 1, skal ydes på baggrund af en konkret og individuel vurdering i forhold til den enkeltes behov og forudsætninger og i samarbejde med den enkelte.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen skal oplyse borgeren skriftligt om, hvilken hjælp der er bevilget efter stk. 1.

Stk. 4. Betingelsen i § 3, stk. 3, i lov om friplejeboliger om certificering anses for borgere, hvor kommunalbestyrelsen har truffet en afgørelse efter regler fastsat i medfør af § 9, stk. 5, for opfyldt, såfremt friplejeboligleverandøren er certificeret til at levere et tilbud efter lov om social service, der modsvarer det tilbud, som kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om efter regler fastsat i medfør af § 9, stk. 5.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen fastsætter nærmere regler om hjælp efter stk. 1 i forhold til hjælpens art og udførelse.

1. I § 9, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Kommunalbestyrelsen kan ved mindre, begunstigende justeringer i hjælpen undlade at fremsende en ny skriftlig oplysning herom til borgeren.«

2. Efter § 9 indsættes:

»§ 9 a. Hvis kommunalbestyrelsen beslutter, at § 83, stk. 1, nr. 3, i lov om social service helt eller delvist ikke skal gælde, kan kommunalbestyrelsen opfylde sine forpligtigelse efter § 9, stk. 1, for så vidt angår madservice, ved at stille et tilbud, der træder i stedet for madservice, til rådighed, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. § 9, stk. 2 og 3, finder ikke anvendelse for så vidt angår tilbud, der træder i stedet for madservice, hvis kommunalbestyrelsen har truffet en beslutning efter stk. 1.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse efter § 9, stk. 1, når en borger ikke kan forventes selv at kunne tilmelde sig et tilbud efter denne bestemmelses stk. 1, eller ikke ønsker at benytte et sådant tilbud. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde uanset denne bestemmelses stk. 2, opfylde de i § 9, stk. 2 og 3, anførte forpligtigelser.

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen kan beslutte at begrænse tilbuddet efter stk. 1, ved fastsættelse af aldersgrænser.